

**Vážení přátelé!**

**V civilizovaných zemích je zvykem zatýkaného varovat a seznámit ho s jeho právy. Vy sice nejste zatýkáni, ale snadno byste se mohli stát znechucenými rukojmí mých následujících textů. Pro jistotu Vám proto sděluji:**

**- máte právo to nečíst**

**- budete-li to číst, máte právo ničemu z napsaného nevěřit**

**- jestli uvěříte napsanému, máte právo pochybovat o mém zdravém rozumu**

**- nebudete-li můj zdravý rozum zpochybňovat, vystavujete se nebezpečí nákazy virem napodobování**

**- rozhodnete-li se však cokoliv ze svého fyzického, duševního či virtuálního života sepsat, namalovat, zfabulovat nebo zbásnit, získáváte právo to zde v diskusi nechat uveřejnit.**

**Nezapomeňte ale, že jsem Vás varoval, a že (ba dokonce) se na Vaše následovnictví velice těším (a asi nejen já).**

**Zdůrazňuji ovšem, že čtení mých textů je výslovně zakázáno ministerským úředníkům, vrcholovým politikům a školským byrokratům, tedy hubitelům školství. Ať si v poklidu dále plodí své nesmyslné předpisy, metodiky, pokyny a nařízení, nenechají se rušit a nepletou se tu pod nohama.**

=====

**ŠKOLA NARUBY aneb POHLED Z DRUHÉ STRANY**

=====

**Část 1. – Nutný nudný úvod**

=====

Někteří z mých mírně nezodpovědných přátel, známých a emeritních studentů se rozhodli metodou dráždění hada bosou nohou mne vyprovokovat ke zveřejnění podstatných částí mých soukromých „Pamětí“, částí, týkajících se mého asi poněkud pohoršlivého působení ve školství a v jiných aktivitách s působením na mládež od 10 do 90 let věku souvisejících.

Musíme ta povídání začít už někdy v pravěku, aby se daly pochopit některé souvislosti. Pamětníci již dávno zesnulé vzpomínali, že o mne, pračlověkem mláděti, batolícím se před jeskyní, se od malička tradovalo, že budu učitelem. Již v útlém věku jsem se údajně zajímal, jak to chodí ve škole a co se tam děje. Myšlenky na možnou budoucí kantořinu ovšem maminka odmítala s tím, že jsem neslyšící, takže kantorem bohužel být nemohu. Nutno zdůraznit, že to bylo v dobách, kdy neexistovaly mobily, ba ani televize, natož očkování proti spalničkám. V důsledku těchto civilizačních deficitů bylo rozhodnuto, že budu umístěn do ústavu pro podobně postižená mláďata v Praze pod Petřínem. Jenže podstatnou výhybku v mém životě nastavila matčina známá, emeritní řádová sestra, která v tom ústavu pro „hluchoněmé“ pracovala a prohlásila, ať mne nejdříve dají do normální školy, že do ústavu mohu přijít kdykoliv, a že se třeba „chytну“. „Chytil“ jsem se. Aniž jsem si to uvědomoval, docela jsem zvládal

odezírání. Na to jsem přišel až o dost později, když se doma objevila televize a já o přestávce nějakého sportovního přenosu koukal, že diváci kamerou snímání mluví sprostě. Bylo mi divné, že se nic neděje, já bych v podobné situaci okamžitě slízl pořádný pohlavek, sprostá mluva se u nás doma netrpěla. Pochopil jsem, že vidím něco, co druzí neslyší.

Ve škole jako instituci se mi líbilo. Na přelomu druhé a třetí třídy jsem objevil kouzlo čtení a propadl jsem mu přímo vášnivě (až mnohem později jsem pochopil, že to u neslyšících vůbec není obvyklé, nečtou, nemají slovní zásobu a proto zase nečtou, motají se v uzavřeném kruhu). Charakterizoval bych to tak, že kdyby mi někdo sáhl na knížku, pokousal bych ho jako pes, kterému někdo sáhne do misky (pejskaři vědí). Problémem byly diktáty, odezírat a psát byl dost problém. O čem je hudební výchova, to jsem nepochopil nikdy, pořád jsem měl hrůzu, co se ode mne zase bude chtít, nikoho nenapadlo mne od toho nesmyslu uvolnit. Ale s běžnými předměty jsem problém neměl. Maminka mi vždycky sehnala starší učebnice o rok dopředu, takže jsem je jako samouk přelouskal nejpozději o prázdninách a byl jsem předem připraven, i základy ruštiny jsem jako samouk docela zvládal. Horší to bylo se spolužáky a na základní školu vzpomínám dost hodně nerad. A učitele tělocviku jsem si zařadil někam mezi omylem nepotrestané válečné zločince, protože jsem kvůli poruše vestibulárního ústrojí měl jisté úlevy, což byl pro to učitelské hovado důvod k zesměšňování mne kvůli lenosti. Mnozí spolužáci to brali tak, že vše je dovoleno. Ale pár dobrých lidiček tam bylo také. Jeden z nich, budoucí senátor, mne přivedl až k pravidelné návštěvě kroužku astronomie na petřínské hvězdárně a k zájmu o fyziku a chemii. V 9. třídě jsme spolu už pod lavicí psali sci-fi román na pokračování, on to doma pak přepisoval na stroji a já opatřoval malůvkami (ten koncentrát naivity se kupodivu zachoval). S dalším spolužákem jsme se se zpožděním sblížili až vlastně na střední škole, ale pak to stálo za to a protramponovali jsme mládí. Také jsem objevil SVAZARM a měl jsem tedy únik od školního kolektivu mezi normální lidi. Na některé kantory ze ZŠ vzpomínám rád (dějepis, zeměpis, matematika, fyzika a čeština), byli to odborníci jak na předmět, tak na kantořinu a mnohé jsem od nich v daleké budoucnosti vlastně převzal (nebo se také něčeho vyvaroval).

Pak se řešilo, co se mnou, když se rozhodovalo v 8.-9. třídě o dalším směřování. Vzhledem k hendikepu se uvažovalo o nějakých řemeslech typu jemná mechanika, ale třídní učitelka tyto úvahy rázně utnula a řekla rodičům, že jsem studijní typ a na učební obor ať zapomenou. Tím přehodila další významnou výhybku v mém životě. A mne, zmíněného přítele a jednu spolužačku doporučila na sice vzdálenější, ale pověstnější SVVŠ (dnes Gymnazium), tradičně přezdívanou „žičkovská Sorbona“. Tam se mi líbilo moc. Fantastičtí kantoři, inteligentní spolužáci. Už nešlo o to, kdo koho přepere, ale kdo vymyslí větší legraci, recesi a lepší studentskou práci. Kantoři nás v tom nijak nebrzdili, legráček se i zhusta zúčastňovali, měli svoje náročné požadavky (pětina třídy neudělala napoprvé maturitu), ale jinak paráda. Bylo by to na dlouhá vyprávění, jak jsme pitvali žížaly a kapry nebo jaké ptákoviny jsme s učiteli dělali v chemických laboratořích (včetně řízených „výbuchů“ střelného prachu. Nebo se profesor před prázdninami rozhlédl po třídě, pronesl záhadný výrok: „Ono se stejně bude malovat“, acetylénem z karbidu naplnil skleněný válec a acetylén zapálil. Ten neviditelný plyn začal efektně hořet v podobě prstence, který se pomalu sunul dolů. Pointa: za chvíli se ve třídě vznášely několikacentimetrové acetylénové saze, holky začaly ječet a zakrývat si vlasy,.... – pro ilustraci to snad stačí). Tělocvikář zase uspořádal pro pobavení z oken přihlížejícího studentstva na dvoře předprázdninovou bitvu „bílých“ proti „černým“ a dvě polonahá mužstva do sebe bušila pytlíky s křídou a se sazemi. Nakonec bojovníci ještě společně vybušili spokojeného tělocvikáře. Akce se podařila.

=====

Pokračování zase někdy příště.



Některé diskusní příspěvky:

**Mária Algayerová - Uherčíková**

Vďaka Hony a už teraz sa teším na pokračovanie

**Hanzl Václav**

Parádně sepsáno! 🤔👍

**Luděk Muller**

Definice tělocvikáře jako omylem nepotrestaného válečného zločince je opravdu trefná. Taky jsem jednoho takového poznal.. Příjmením připomínajícím jednu automobilku...😄😄😄 Jinak vážení čtenáři, kteří jste nebyli v úvodu vyfiltrováni: Máte se na co těšit, měl jsem tu čest přečíst několik kapitol 👍👍👍 Nedočkavě vyhlížím další pokračování 😊

**Hony Šafra** Jojo, ten je další z nich. Asi se později přiznám k promlčenému "trestnému činu", jímž jsem napravoval jeho zhovadilosti.

**Luděk Muller**

Já s ním měl potyčku když nás nahnal do posilovny a trval na zvedání činek s čímž jsem měl problém.. Neuznal moji argumentaci, že zvedání mi bude v životě k prdu a že jsem zvyklý používat tělo prakticky..V té době měli rodiče hospodářství a pro mě nebyl problém naházet štráfku hnoje. Na jeho machrování, že je ve svém věku v lepší kondici jsem kontroval nabídkou kdo nahází rychleji štráfku, což považuji za užitečnější než cosi zvedat abych to vrátil na stejné místo neodpověděl. Počítám, že by ho to zabilo 😊

**Ivanka Kozáková**

Príma čtení. Je to i báječné připomenutí vzpomínek na moje školní léta. 🤔

**Martin Václavík**

Nádhera Hony! A jaká ironie, že třeba o Tvém navštěvování hvězdárny na Petříně se dozvídám až teď, když tam pracuji již asi šest let jako průvodce 😊 Těším se na další pokračování. 👍

**Kadmium Žluté Střední**

Hony, pokračuj, baví 😊

**Evžen Kunst**

Zdravím a očekávám že mi pošleš aspoň 1 kopii tvého originálního spisku ať to stojí co to stojí děkuji Evžen

**Kadmium Žluté Střední**

já bych prosila taky jeden 😊

**Hony Šafra**

Neslibuji a nevyklučuji. Uvidíme nejdřív, jak to celé dopadne. Může to dojít obecného zatracení.

**Irena Švecová**

To je pěkné povídání ze života, moc se s Vámi nemazlil, ale zvládáte bravurně 👍

**Hanina Lovebirds**

Skvělé vyprávění a vzpomínky na školu. Také na to ráda vzpomínám a na ty blbosti, které jsme tam jako mladí vyváděli. Asi bych taky měla co vyprávět a určitě nejen já. .... Navíc si dovolím podotknout i pro ostatní, že je úplně jedno, jestli jsme naprosto zdraví či máme nějakou vadu, protože prostě žijeme tak jak můžeme a užíváme si život.

**Ivanka Kozáková**

Čteno jedním dechem. 🌹🌹🌹

